



אוף הכי כי תצור אל עיר ימים רבים, תלתא יומין דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. תא ואפקיד לך על (בל) בגי ביתי. לא תשחית את עצה, דא תלמיד חכם דדא איהו במתא, דאיהו אילנא דחיי, אילנא דיהיב איבין.

דבר אחר את עצה, ההוא דיהיב עיטא למתא, לאשתזבא מן דינא, ואוליה לון ארחה דיהכון בה, ועל דא לא תשחית את עצה לנדוח עליו גרזון, לנדחא עליה דינא, ולא לאושטא עליה חרבא מלהטא, חרבא משננא, ההיא דקטלא לשאר אינשי דעלמא. פי ממנו תאכל. וכי ההוא מחבלא אכיל מגיה, לא אלא כי ממנו תאכל, ההיא טגרא תקיפא, ההיא דכל רוחין תקיפין וקדישין נפקין מגיה, דלית הנאה ותיאובתא לרוח קדשא בהאי עלמא, אלא אורייתא דההוא זפאה, כביכול איהו מפרנס לה, ויהיב לה מזונא בהאי עלמא, נתיר מפל קרבנין דעלמא.

בקרבן מה כתיב. (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומיזמא דאתחרב בי מקדשא, ובטלו קרבנין, לית ליה לקודשא בריך הוא, אלא אינון מלין דאורייתא, ואורייתא דאתחדשא בפומיה, בגין כך פי ממנו תאכל, ולית לה מזונא בהאי עלמא, אלא ממנו, ומאינון דכוותיה. וכיון דממנו תאכל, ואיהו זן לה, אותו לא תכרות, הוי (שמיר) זהיר ביה, דלא תקרב ביה.

כי האדם (דף ר"ב ע"ב) עץ השדה, דא אקרי אדם דאשתמודע עילא ותתא. עץ השדה, אילנא רברבא ותקיף דההוא (בראשית כז) שדה אשר ברכו יי (דא) סמיה עליה, אילן דאשתמודע לההוא שדה תדיר. לבא מפניך במצור, מלה דא תמיד. לבא מפניך במצור - דבר זה חוזר לראש הפסוק שכתוב לא תשחית את עצה, אותו

ימים רבים הם? אלא שלשה ימים זה אחר זה נקראים ימים רבים. גם כך, כי תצור אל עיר ימים רבים - שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. בא ואצוף על (בל) בגי ביתי: לא תשחית את עצה - זה תלמיד חכם שהוא בעיר, שהוא עץ החיים, אילן שנותן פרות.

דבר אחר את עצה - אותו שנותן עצה לעיר להנצל מן הדין ומלמד אותם דרך שילכו בה, ועל זה לא תשחית את עצה לנדח עליו גרזון. לנדח עליו דין, ולא להושיט עליו חרב לוקטת, חרב שנוגה, אותה שהורגת שאר אנשי העולם. פי ממנו תאכל. וכי אותו מחבל אוכל ממנו? לא. אלא כי ממנו תאכל, אותו סלע קשה, אותה שכל רוחות חזקות וקדושות יוצאות ממנה, שאין הנאה ותאנה לרוח הקדש בעולם הזה אלא תורתו של אותו צדיק. כביכול הוא מפרנס אותה ונותן לה מזון בעולם הזה יותר מפל קרבנות העולם.

בקרבן מה כתיב? (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומיזמא דאתחרב בית המקדש ובטלו הקרבנות, אין לו לקדוש-ברוך הוא אלא אותם דברי תורה, והתורה שמתחדשת בפניו. בשביל כך פי ממנו תאכל, ואין לה מזון בעולם הזה אלא ממנו ומאותם שכמותו. וכיון שממנו תאכל והוא זן אותה - אתו לא תכרות. תהיה (שמיר) זהיר בו שלא תתקרב אליו.

כי האדם עץ השדה - זה נקרא אדם שנודע מעלה ומטה. עץ השדה - עץ גדול ותקיף שאותו שדה אשר ברכו ה', (דא) סמיה עליו, אילן שנודע לאותו שדה תמיד. לבא מפניך במצור - דבר זה חוזר לראש הפסוק שכתוב לא תשחית את עצה, אותו



אֶהְדֵּר לְרִישָׁא דְקָרָא, דְכָתִיב לֹא תִשְׁחִית אֶת
 עֲצָה, הֵהוּא דִּיהִיב לֹוֹן עֵיטָא, וְאַתְקִין לְמָתָא,
 לְבָא מִפְּנֵיךָ בְּמִצּוֹר, אִיהוּ יְהִיב לֹוֹן עֵיטָא,
 לְאַתְקִנָּא וְלֹאֲהַדְרָא בְּתִיּוּבְתָא, וְאַתְקִין לִיה
 מְאִנֵּי זַיִינִין, בּוּקִינְס וְשׁוֹפְרִין. לְבָא מִפְּנֵיךָ,
 מְאִי לְבָא מִפְּנֵיךָ. לְבָא לְקַמְאֵי, וְלֹאֲעֵלָא
 מִפְּנֵיךָ. מְקַמֵּי דְחִילוֹ דִּילְךָ. בְּמִצּוֹר, בְּאַתְר
 דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין לֹא יִכְלִין לְאַעֲלָא תַּמָּן. וּמֵאֵן
 אִיהוּ. דְּרַגָּא דְּבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה עֵאלִין תַּמָּן, וּמֵאֵן
 אִיהוּ. תְּשׁוּבָה. דָּא אִיהוּ מִצּוֹר, אַתְר תְּקִיף,
 וּטְנָרָא תְּקִיפָא.

וּבִינָן דְּעֵיטָא דָּא נְטָלִין, אָנָּא מְכַפֵּר לְחֻבְיָהּ
 וְאַתְקַבְּלָן בְּרַעְוָא לְקַמְאֵי. וְכָל דָּא פְּקִיד
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי
 בְּאוּרֵייתָא. בְּגִין כֶּף זַכָּאִין אֵינוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלֵי
 בְּאוּרֵייתָא, אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרֵייתָא אֵינוֹן
 אֵילָנִין רַבְרַבִּין בְּהֵאֵי עֲלָמָא.

חֲמוּ, מַה עֲבַד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְנָטַע אֵילָנִין
 אֵילָנִין, זַכָּאָה אֲרַחָא דָּא, וְלֹא דִי אֵילָנָא
 חָדָא, אֶלָּא תִלְתָּא אֵילָנִין רַבְרַבִּין, פְּרִיסָן עֲנַפִּין
 לְכָל סֵטֵר, עֲבִיד לָן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. יְהֵא
 רַעְוָא קַמֵּי שְׂמִיָּא, דְּלֹא יִתְעַדוּן לְעֲלָמָא אֵילָנִין
 אֵלִין, וְדָא מַעֲיִנָּא, מֵאַתְר דָּא וְעַד יוֹמָא קַיִימִין
 תַּמָּן, וְהֵהוּא מַעֲיִנָּא דְמִיָּא. וְקָרָאן לֹוֹן בְּנֵי
 נְשָׂא, נְצִיבוּ דְרַבֵּי פְנַחֶס בֶּן יָאִיר. (ע"ב) (חסר וזהו).

פְּתַח רַבֵּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, (בראשית לג) וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו
 וַיִּרְא אֶת הַנָּשִׁים וְאֶת הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי
 אֵלֶּה לָךְ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ.
 בָּא וּרְאֵה, אוֹתוֹ עֲשׂוּ הַרְשָׁע נָתַן עֵינֹו לְעֵין
 בְּנָשִׁים, וּבְגַלְלוּ הִתְקִין יַעֲקֹב, תְּקוּנָיו. שֵׁם שְׂפָחוֹת מְקַדְּיָה,
 וּבְנֵיהֶם לְאַחֹר, שְׁחֻשׁוּבִים יוֹתֵר. לְאַה אַחְרֵיהֶם,
 וּבְנֵיהֶם מֵאַחֹר. אַחַר כֶּף יוֹסֵף, וְאַחְרֵיהֶם רַחֵל, וְהוּא
 עֹבֵר לְפָנֵיהֶם.

שְׁנוֹתָן לְהֵם עֲצָה וּמִתְקִין אֶת
 הָעִיר. לְבָא מִפְּנֵיךָ בְּמִצּוֹר, הוּא
 נוֹתֵן לְהֵם עֲצָה לְהִתְפַּקֵּן וְלַחְזוֹר
 בְּתְּשׁוּבָה, וּמִתְקִין לוֹ כְּלֵי זִין,
 חֲצוּצָרוֹת וְשׁוֹפְרוֹת. לְבָא מִפְּנֵיךָ,
 מַה זֶה לְבָא מִפְּנֵיךָ? לְבָא לְפָנֵי
 וְלַעֲלוֹת מִפְּנֵיךָ, מִפְּנֵי הַפַּחַד שְׁלִיךְ.
 בְּמִצּוֹר, בְּמִקּוֹם שְׁעָלְיוֹנִים
 וְתַתְּחוּנִים לֹא יִכּוֹלִים לְעֵלוֹת
 לְשָׁם. וּמִיָּהוּ? דְּרַגָּה שְׁבַעֲלֵי
 תְּשׁוּבָה נְכַנְסִים לְשָׁם. וּמִי הִיא?
 תְּשׁוּבָה. זֶהוּ מִצּוֹר, מְקוֹם חֲזַק
 וְסַלַע חֲזַק.

וּבִינָן שְׁעֲצָה זֹו לְוִקְחִים, אָנִי מְכַפֵּר
 לְחַטָּאֵיכֶם וּמִתְקַבְּלִים בְּרַעְוִין
 לְפָנֵי. וְכָל זֶה פּוֹקֵד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא עַל אוֹתָם הַמִּשְׁתַּדְּלִים
 בְּתוֹרָה. מִשׁוּם כֶּף צְדִיקִים הֵם
 כְּשִׁמְשִׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, אוֹתָם
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה הֵם עֲצִים
 גְּדוּלִים בְּעוֹלָם הַזֶּה.

רְאוּ מַה עֲשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שְׂנַטַע אֵילָנוֹת אֵלוֹ, אֲשֶׁרֵי הַדְּרָף
 הַזֶּה. וְלֹא דִי אֵילָן אַחַד, אֶלָּא
 שְׁלֹשָׁה אֵילָנוֹת גְּדוּלִים פְּרִשוּ
 עֲנַפִּים לְכָל צַד עֲשָׂה לְנוּ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא. יְהִי רַעְוִין לְפָנֵי הַשָּׁמַיִם
 שְׁלֹא יַעֲבִרוּ לְעוֹלָם אֵילָנוֹת אֵלוֹ
 וּמַעַן זֶה מִמְּקוֹם זֶה, וְעַד הַיּוֹם
 עוֹמְדִים שָׁם, וְאוֹתוֹ מַעֲיִן מִיָּם.
 וְהַאֲנָשִׁים קוֹרְאִים לְהֵם נְצִיבוֹת
 שֶׁל רַבֵּי פְנַחֶס בֶּן יָאִיר.

פְּתַח רַבֵּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, (בראשית
 לב) וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת
 הַנָּשִׁים וְאֶת הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי
 אֵלֶּה לָךְ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן
 אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ. בָּא וּרְאֵה,
 אוֹתוֹ עֲשׂוּ הַרְשָׁע נָתַן עֵינֹו לְעֵין
 בְּנָשִׁים, וּבְגַלְלוּ הִתְקִין יַעֲקֹב,
 תְּקוּנָיו. שֵׁם שְׂפָחוֹת מְקַדְּיָה,
 וּבְנֵיהֶם לְאַחֹר, שְׁחֻשׁוּבִים יוֹתֵר.
 לְאַה אַחְרֵיהֶם, וּבְנֵיהֶם מֵאַחֹר.
 אַחַר כֶּף יוֹסֵף, וְאַחְרֵיהֶם רַחֵל, וְהוּא
 עֹבֵר לְפָנֵיהֶם.



בְּרַסְגִּידוֹ כְּלֵהוּזָן, מֵה כְּתִיב. (בראשית לג) וַתִּגְשֶׁנּוּן
הַשְּׁפָחוֹת הִנֵּה וַיִּלְדִּיהֶן וַתִּשְׁתַּחֲוֶינָן. וּלְבַתֵּר
פְּתִיב, וַתִּגְשׁ גַּם לֵאָה וַיִּלְדֶּיהָ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ וְאַחַר
נִגְשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל וְגו'. וְהָא יוֹסֵף לְבַתְרֵייתָא
הָוָה, וְרַחֵל לְקַמִּיהָ. אֶלָּא בְּרָא טַבָּא, בְּרָא
רְחִימָא, צְדִיקָא דְעֵלְמָא, יוֹסֵף, פִּיּוֹן דְּחֵמָא
עֵינִיָּה דְהַהוּא רָשַׁע מְסַתְּפֵל בְּנִשְׁיָן, דְּחִיל עַל
אֲמִיָּה, נְפִיק מֵאַבְתָּרָה, וּפְרִישׁ דְּרוּעוּי וְגוּפִיָּה,
וְכִסִּי עֲלָהּ, בְּגִין דְּלֹא יִתֵּן הַהוּא רָשַׁע עֵינִי
בְּאֲמִיָּה. כְּמָה אֲתַסְּגִי, שִׁית אֲמִין לְכָל סֵטֶר,
וְחָפָא עֲלָהּ, וְלֹא יִכִּיל עֵינִיָּה דְהַהוּא רָשַׁע
לְשִׁלְטָאָה עֲלָהּ.

בְּנִזְוָנָא דָא, וַיִּשָּׂא בְלָעַם אֶת עֵינָיו, עֵינֵי פְתִיב,
הַהוּא עֵינָא בִישָׂא (תְּרִין עֵינִין תְּנִי וְזוּרָה, אֶלָּא
בְּשַׁעֲתָא) דְּבַעָא לְאַסְתְּפֵלָא עֲלֵיהּ. וַיִּרְא אֶת
יִשְׂרָאֵל שׁוֹכֵן לְשִׁבְטֵיּוֹ. מַהוּ שׁוֹכֵן לְשִׁבְטֵיּוֹ.
אֶלָּא שִׁבְטָא דְיוֹסֵף הָוָה תַּמָּן, וְשִׁבְטָא דְבְנֵימִין.
שִׁבְטָא דְיוֹסֵף, דְּלֹא שִׁלְטָא בְּהוּ עֵינָא בִישָׂא,
דְּכְתִיב, (בראשית מט) בֵּן פּוֹרֵת יוֹסֵף. מֵאֵן בֵּן פּוֹרֵת.
דְּאֲתַסְּגִי לְכַסְפָּאָה עַל אֲמִיָּה. בֵּן פּוֹרֵת עֲלֵי עֵין,
דְּלֹא שִׁלְטָא בִּיהָ עֵינָא בִישָׂא. שִׁבְטָא דְבְנֵימִין,
דְּכְתִיב בִּיהָ (דְּבָרִים לג) וַיִּבִּין כְּתַפְּיוֹ שִׁכְן. וְכְתִיב
(דְּבָרִים לג) יִשְׁכּוֹן לְבֶטֶח. מֵאֵי לְבֶטֶח. דְּלֹא דְחִיל
מֵעֵינָא בִישָׂא, וְלֹא דְחִיל מִפְּגַעִין בִישְׁיָן.

אֲמַר הַהוּא רָשַׁע, אֲנָא אַעֲבַר שׁוּרָה דָא, דְּלֹא
אֲתַקִּיָּים, וְאֲנָא אֲסַתְּפֵל פְּדִקָא יָאוּת. רַחֵל
הָוָה תַּמָּן, חֵמָאָת דְּעֵינָא דְהַהוּא רָשַׁע מְשַׁנְנָא
לְאַבְאָשָׂא, מַה עֲבַדְתָּ. נְפַקְתָּ וּפְרִישְׁתָּ גְדַפְתָּא
עֲלֵיהּ, וְחָפָאָת עַל בְּרָהָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּשָּׂא
בְלָעַם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל. פִּיּוֹן דְּחֵמָא
רוּחַ דְּקוּדְשָׁא, עֵינָא מְשַׁנְנָא, מִיַּד וְתַהֵי עֲלֵיו רוּחַ
אֱלֹהִים. עַל מֵאֵן. עַל יִשְׂרָאֵל. דְּפְרִישׁ גְּדַפּוּי,
וְחָפָא עֲלֵיהוּזָן. וּמִיַּד תַּב הַהוּא רָשַׁע לְאַחֲזָרָא.

בְּשִׁבְלָם הַשְּׁתַּחֲוּוּ, מַה פְּתוּב?
וַתִּגְשֶׁן הַשְּׁפָחוֹת הִנֵּה וַיִּלְדִּיהֶן
וַתִּשְׁתַּחֲוֶינָן. וְאַחַר כֶּף פְּתוּב, וַתִּגְשׁ
גַּם לֵאָה וַיִּלְדֶּיהָ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ וְאַחַר
נִגְשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל וְגו'. וְהָרִי יוֹסֵף
לְאַחֲזָר הָיָה, וְרַחֵל לְפָנָיו! אֶלָּא
בֵּן טוֹב, בֵּן אֱהוּב, צְדִיק הַעוֹלָם,
יוֹסֵף. פִּיּוֹן שְׂרָאָה עֵינֵי שֶׁל אוֹתוֹ
רָשַׁע מְסַתְּפֵל בְּנִשְׁיָם, פְּחַד עַל
אֲמוֹ. יִצָּא מֵאַחֲרֵיהָ וּפְרִישׁ
דְּרוּעוֹתָיו וְגוּפּוֹ וְכִסָּה עֲלֵיהָ כְּדִי
שֶׁלֹּא יִתֵּן אוֹתוֹ רָשַׁע עֵינֵי בְּאֲמוֹ.
כְּמָה הַתְּגַדֵּל? שֶׁשׁ אֲמוֹת לְכָל צַד,
וְכִסָּה עֲלֵיהָ, וְלֹא יִכְלָה עֵינֵי שֶׁל
אוֹתוֹ רָשַׁע לְשִׁלְטָא עֲלֵיהָ.

כְּמוֹ זֶה, וַיִּשָּׂא בְלָעַם אֶת עֵינָיו.
עֵינֵי פְתוּב, אוֹתָהּ עֵין רַעָה (שְׁתֵּי
עֵינִים הָיָה זִקְפָּה אֶלָּא בְּשַׁעֲתָא) שְׂרָצָה
לְהַסְתְּפֵל עֲלֵיהֶם. וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל
שִׁכְן לְשִׁבְטֵיּוֹ. מַה זֶה שִׁכְן
לְשִׁבְטֵיּוֹ? אֶלָּא שִׁבְטֵי יוֹסֵף הָיָה
שֵׁם וְשִׁבְטֵי בְנֵימִין. שִׁבְטֵי יוֹסֵף
שֶׁלֹּא שׁוֹלְטֵת בְּהֵם עֵין הָרַע,
שִׁפְתוּב (שֵׁם מַט) בֵּן פְּרֵת יוֹסֵף. מַה
זֶה בֵּן פְּרֵת יוֹסֵף? שֶׁהַתְּגַדֵּל
לְכַסּוֹת עַל אֲמוֹ. בֵּן פְּרֵת עֲלֵי עֵין,
שֶׁלֹּא שִׁלְטָה בּוֹ עֵין הָרַע. שִׁבְטֵי
בְנֵימִין, שִׁפְתוּב בּוֹ (דְּבָרִים לג) וַיִּבִּין
כְּתַפְּיוֹ שִׁכְן. וְכַתוּב יִשְׁכּוֹן לְבֶטֶח.
מַה זֶה לְבֶטֶח? שֶׁלֹּא פּוֹחַד מֵעֵין
הָרַע וְלֹא פּוֹחַד מִפְּגַעִים רַעִים.

אֲמַר אוֹתוֹ רָשַׁע, אֲנִי אַעֲבִיר
חֹמֶה זֹאת שֶׁלֹּא תַעֲמֹד, וְאֲנִי
אֲסַתְּפֵל כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ. רַחֵל הָיָה
שֵׁם, רַאָתָה שְׁעִין אוֹתוֹ רָשַׁע
שְׁנוּנָה לְהַזִּיק. מַה עֲשִׂתָּה? יִצָּאָה
וּפְרִישָׁה כְּנַפְיָה עֲלֵיהֶם וְכַסְתָּה עַל
כְּנִיָּהּ. זֶהוּ שִׁפְתוּב וַיִּשָּׂא בְלָעַם
אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל. פִּיּוֹן
שְׂרָאָתָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עֵין שְׁנוּנָה,
מִיַּד - וְתַהֵי עֲלֵיו רוּחַ אֱלֹהִים. עַל
מִי? עַל יִשְׂרָאֵל. שֶׁפְּרִישָׁה כְּנַפְיָה
וְכַסְתָּה עֲלֵיהֶם, וּמִיַּד שָׁב אוֹתוֹ
רָשַׁע לְאַחֲזָרָא.



בהתחלה הבן פסה על אמו. וכעת האם מכסה על בנה. אמר הקדוש ברוך הוא, באותה שעה שהוא פסה על רחל אמו שלא תשלט העין של אותו רשע עליה, חייך בשעה שתבא עין רעה אחרת להסתפל על בניך ועל בני - אמך תכסה עליהם. אתה פסית על אמך - אמך תכסה עליך.

וישא את עיניו וירא את הנשים. פסוק זה נאמר בסוד החכמה, ביום הפפורים, שבני העולם עומדים בדין, וישראל שבים בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא לכפר על עוונותיהם. ואתו מקטרג עומד עליהם, שחושב לאבד אותם על חטאיהם, שולחים לו אותו דורון, ואז כתוב (בראשית לב) כי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני. אחר שמקבל אותו מקטרג הדורון, מתהפף להם לסנגור.

מזדקף ורואה את ישראל כלם מתענים, יחפי רגלים. רואה נשים, רואה תינוקות, כלם בתענית, כלם נקיים בנקיון. ויאמר מי אלה לך. שם קדוש לך. מי אלה לך. שואל על התינוקות, ואומר, הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. וכי למה צריך להשיבו כלום? אלא כיון שמקבל אותו שחד, מתהפף להם לסנגור. מרים עיניו ורואה את ישראל כמו זה, חושב שבגלל פחדו הם עומדים כן.

שואר על התינוקות, ואומר מי אלה לך. (ואמר בדרך נסתר הילדים) מה זה מי אלה לך? אלא אמר, מילא אתם שחטאתם לפני המלך, אבל תינוקות אלו מדוע עומדים כן? מי אלה לך? ויאמר הילדים. רוח הקדש אומרת, ועל זה טעם

הילדים, רוח קדשא אמר, ועל דא זקיף טעמא. ויאמר הילדים. באר

בקדמותא ברא חפא על אמיה. והשתא אימא חפאת על ברא. אמר קדשא בריך הוא, בהיא שעתא דחפא איהו על רחל אמיה, דלא ישלוט עינא דההוא רשע עליה, חייך, בשעתא דייתי עינא בישא אחרא לאסתפל על בנה ועל בני, אמך תחפי עליהו. את חפית על אמך, אמך תחפי עליהו.

וישא את עיניו וירא את הנשים. האי קרא, ברזא דחכמתא אתמר, ביומא דכפורי, דבני עלמא קיימי בדינא, וישראל תייבין בתיובתא קמי קדשא בריך הוא, לכפרא על חוביהו. וההוא מקטרגא קיימא עליהו, דחשיב לאובדא לון על חוביהו, שלחי ליה ההוא דורונא, וכדין פתיב, (בראשית לג) כי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני. לבתר דמקבל ההוא מקטרגא לההוא דורונא, אתהפף להו סניגורא.

זקוף וחמי לון לישראל, פלהו מתענן בתעניתא, יחפי רגלין. חמי נשין, חמי ינוקין, פלהו בתעניתא, פלהו (דף ר"ג ע"א) נקיים בנקיו. ויאמר מי אלה לך. שמא קדישא לך. מי אלה לך. שאיל על ינוקי, ואמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. וכי אמאי אצטריך לאתבא ליה פלום. אלא כיון דמקבל ההוא שחד, אתהפף להו סניגור. זקיף עינוי, וחמי לון לישראל פגוונא דא, חשיב דבגין דחילו דיליה אינון קיימין כן.

שאר על ינוקי, ואמר מי אלה לך. (ואמר באורח סתים הילדים) מהו מי אלה לך. אלא אמר, תינח אתון דחבתון קמי מלכא. אבל אלין ינוקי, אמאי קיימין הכי, מי אלה לך. ויאמר הילדים, רוח קדשא אמר, ועל דא זקיף טעמא. ויאמר הילדים. באר